

عنوان مقاله:

اقلیم‌های زیباخیز شعر فارسی

محل انتشار:

متن شناسی ادب فارسی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

زهرا آقابابائی خوزانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور زرین شهر

خلاصه مقاله:

معشوق شعر فارسی ریشه در کدام سرزمین دارد؟ این زیبایی وام‌گرفته از کدام اقلیم است؟ آیا آن اقلیمی که در شعر فارسی به داشتن خوب‌روی شهره است، اساساً در کتب صوره الارض نیز دارای همین ویژگی است؟ یعنی شاعر در شعر خود به دقت، ویژگی‌های بوم شناختی کتب جغرافیایی را هم مراعات کرده است؟ آیا زیبایی معشوق شعر دری، یک زیبایی ایرانی است؟ یا آمیغی است از نژادها و سرزمینهای گوناگون؟ در نگاه بوم شناختی قدما هر سرزمین و ملکتی شهره به خصلتی است. مردم دیلم به تنومندی شهره‌اند، ترکان خوب‌روی‌اند و زنگیان به طرب و موسیقی منتسب‌اند. تجلی اقوام و ملل گوناگون در شعر فارسی چگونه است؟ در این مقال پس از بررسی هر یک از اقلیم در شعر فارسی و مقایسه تعاریف صورت گرفته از آنها در کتب جغرافیایی با قوامیس لغت و متون ادبی، کوشیده‌ایم که به سئوالاتی از این دست پاسخ دهیم.

کلمات کلیدی:

شعر فارسی، زیبایی‌شناسی، جغرافیا، ترکستان، هندوستان، روم، بربر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1182734>

